

her i Landet og paa de indre Stridigheder, at han af den Grund ikke vil gaa til at gjøre noget Saadant. Jeg kan ikke negte, at det forekommer mig at være i høi Grad sørgeligt at høre saadanne Yttringer paa samme Tid, som man hører de Bjørnstjerne-Bjørnsonste Signalforandrings-theorier prædikes omkring i Landet, paa samme Tid, som Paastanden om, at vi skulle søge Fred og Venstreb med det Lydsland, som forholder os vor Ret, gives Tilslutning fra flere Sider, og paa samme Tid, som det siges, at vi ikke skulle yppe Strid med Lydsland, medens dog hver Mand veed, at der fra Lydslands Sider ikke gjøres Noget for at give os vor Ret, paa samme Tid arbejder man i den Grad paa at sætte Befolkningens forskjellige Dele op imod hinanden, at man vil lade Partihensyn have Indflydelse paa et Spørgsmaal som dette. Det er ikke den Mand, som raadede i Frankrig, da et Medlem af yderste Venstre sagde, at til Trods for, at han ikke mødte Regjeringens Forslag med Sympathi, saa vilde han dog, da det var Frankrig, det angik, alligevel stemme for de store Udgifter. Derfor den samme Mand raadede blandt os, saa vilde man indtage en anden Stilling til dette Spørgsmaal, og saa vilde man ikke komme med Udtalelser som den, at man under en anden Generation, og naar det politiske Forhold havde forandret sig, vilde gaa med til saadanne Befæstningsudgifter, om hvis Nødvendighed man dog i det Mindste er i Tvivl. Da Udelen her i Danmark for et Par Hundrede Aar siden negtede at offre, hvad der var nødvendigt for at forsvare Landet, blev den trængt tilbage til en i høi Grad underordnet Stilling her i Landet, og nye Kræfter trængte sig frem paa de gamle Kræfters Ruin. Det er min fulde Overtydning, at en af de største Forbrydelser, en Klasse i Folket kan begaa, er den, at udsætte Landet for, at det ikke kan blive sat i den fornødne Forsvarstilstand — det er af den Slags Forbrydelser, som ikke ville gaa ustraffede hen.

Solstein-Ledreborg: Naar jeg lægger Mærke til, hvad det egentlig er, som konstaterer Forskjellen mellem Partistandpunkterne i denne Sag og mellem Regjeringens og Flertallets Standpunkt, kan jeg ikke se bort fra, at det saaledes som Flertallet meget bestemt og Mindretallet ganske vistnok ogsaa, men noget mere generelt har frimhædet, navnlig er Nødvendigheden af at holde et befæstet Sted i Sjælland eller i ethvert Tilfælde at fastholde Sjællands Besiddelse og sørge for, at man kan bevare den, selv under en eventuel Krig. Dette Punkt er for mig et af de vigtigste, og jeg skal tilstaa, hvorfor. Det har forundret mig at høre, at man i denne Sal og ikke mindst fra Sagkyndige, ikke mindst fra det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valg-

heds (N. P. Jensen), bestandig stærkere og stærkere har hørt den Sætning slaas fast, at Veien fra Berlin til Danmark for Fremtiden ikke gaar gennem Sjælland, men over Kjøbenhavn. Jeg tror, det er en Paastand, der kun er fremkommen, fordi man mere flutter fra den Kundskab, man har faaet fra den senere Tid, og navnlig fra den sidste Krig, end fra en virkelig rolig Overveelse af Forholdene og navnlig af, hvad der vil være det Sandsynlige i Fremtiden. Dersom der atter kommer en Krig mellem Danmark og Lydsland alene, kan jeg forstaa denne Betragtning og den Udtalelse, som kom fra det ærede Medlem fra Randers Amt at Lydsland da rimeligvis vilde søge at gjøre Ende paa Krigen ved saa hurtigt som muligt at gaa til Sjælland og bemægtige sig denne O. Jeg kan forstaa dette, skjøndt jeg anser det for i høi Grad uvist, naar man hører og læser de Udtalelser, der komme fra anden Side, og som vise, hvor overordentlig vanskelig en saadan Landgang er, hvor overordentligt vanskeligt det er for en Transportflaade at føre det tilstrækkelige Antal af Materiel og Mandstab over, og hvor farligt det er for en fjendelig Flaade at vove sig saa langt ind under vore Kyster, hvor den ikke kender Farvandet. Trods dette kunde jeg dog forstaa den nævnte Betragtning; men der er dog større eller i ethvert Fald lige saa stor Sandsynlighed for, at Danmark kunde komme i Krig, f. Ex. med vor sydlige Nabo, under en større europeisk Konflikt, under Forhold, hvori vor sydlige Nabo, som da mulig blev vor Fjende, ikke var Herre paa Spen, eller ogsaa under Forhold, hvori han ikke havde Tid eller Kræfter til at gjøre store Offre for at undervinge Danmark, og hvor han altsaa maatte foretrække at gaa frem ad en Ve, der ganske vist var mindre effektiv, mindre knusende, men som paa den anden Side ogsaa var mindre farlig. Jeg ser ikke rettere, end at han da vil befætte Sjælland og Fyn — dette vil kunne ske med det Samme, da begge Landsdele ligge lige fuldstændig aabne efter de fremkomne Forslag — og han vil derigjennem, forekommer det mig, med fuldkommen Sikkerhed, om end maaske lidt langsommere, kunne udslette Danmark af Europas Kort. Dette er en Side af Sagen, hvorpaa man maaske mindre har Blikket henvendt, fordi man, som jeg tror, endnu er noget hildet i Fortidens Tro paa, at et bestaaende Land ikke saaledes kan stryges imod al Retfærdighed, eller at bestaaende Traktater ikke helt kunne brydes; men jeg tror, at de Erfaringer, man har navnlig af de sidste 20 Aars Politik, maa vise, at, hvad der er en fuldbendt Kjendsgjerning, det er slaaet fast. Det maa være indlysende for Enhver, at det, dersom det under en saadan Krig lykkes vor sydlige Nabo at befætte Sjælland og Fyn, vil være sandsynligt, at disse to Landsdele ikke komme tilbage. Jeg vil blot i saa Henseende henvisse til den Erfaring,